

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **M. G.**, nar. X,
státní příslušnost X,
t.č. pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2019, č. j. OAM-458/ZA-ZA11-ZA21-2019,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

- I. Vymezení věc

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č.j. OAM-284/ZA-ZA11-HA13-2019 nebyla žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) udělena mezinárodní ochrana.

II. Žaloba

2. Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce především namítal, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany věřitelů, přičemž žalovaný nedostatečně posoudil, zda lze v zemi původu před tímto nebezpečím využít prostředky ochrany. Žalovaný ani neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů. Posouzení žalovaného o tom, zda je žalobci dostupná ochrana (ze strany policie) před vážnou újmou v zemi původu je pak ryze formální a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2015, č. j. 5 Azs 50/2014, ze kterého plyne, že za splnění dalších podmínek mohou mít obavy z věřitele význam pro možné udělení doplňkové ochrany.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření především uvedl, že považuje žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za účelovou ve snaze zlegalizovat svůj další pobyt v České republice. Případné obavy z postupu věřitelů nepovažuje za natolik závažné, aby pouze na jejich základě byla žadateli udělena mezinárodní ochrana. S ohledem na žalobcem namítané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedl, že obavy z věřitele mohou mít pro rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany význam pouze při splnění také dalších podmínek. Žalobce však neučinil v zemi původu příslušné právní kroky a neobrátil se s žádostí o pomoc na státní orgány. Odkázal i na odstup mezi odjezdem žalobce ze země původu po incidentu s věřitelem a dále dlouhý třináctiměsíční časový odstup od vstupu žalobce na území České republiky a podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Navrhnul zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
5. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
6. Soud předně odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 48, či

rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 – 32), z níž vyplývá, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Břemeno tvrzení stíhá žadatele o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán tedy nemá povinnost hodnotit v řízení jiné skutečnosti než ty, které uvádí žadatel, či za něj azylově relevantní důvody dokonce domýšlet. Žalobce byl rovněž seznámen s podklady řízení a bylo mu umožněno, aby se k nim vyjádřil, případně je doplnil. Žalobce měl tedy v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Byl s ním veden pohovor a byl poučen o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí.

7. Z obsahu žádosti a pohovoru soud zjistil, že žalobce požádal o udělení azylu poté, co mu bylo v důsledku řízení pod vlivem alkoholu odebráno pracovní vízum v České republice. Návratu do země původu se obává, neboť se ve vlasti zadlužil kvůli podnikání, a to jak bance, tak soukromým věřitelům. Soukromí věřitelé ho obtěžovali, volali a chtěli peníze zpět. V souvislosti s výhružkami věřitelů šel žalobce na policii, soudně řešil žalobce pouze svůj dluh u banky. Policista, který s žalobcem mluvil, byl kmotrem jednoho z věřitelů a sdělil žalobci, že nemá dostatek důkazů. Dle žalobce, pokud se někdo obrátí v Arménii na policii, jen si tím uškodí. Žalobce však neměl s policejními složkami v zemi nikdy žádný problém. V lednu roku 2017 při potyčce na něj jeden věřitel vytáhl nůž. Od tohoto incidentu již útočníka neviděl a dne 6. 4. 2018 z Arménie vycestoval ze strachu z chování věřitelů. Soudně však problém s věřitelem řešit nechtěl. V České republice chce pracovat a vydělat si na splacení svých dluhů v Arménii. O azyl požádal v dubnu 2019, poté co mu bylo odebráno pracovní vízum.
8. V souvislosti s obavami žalobce z jednání jeho věřitelů soud odkazuje na následující rozsudky Nejvyššího správního soudu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54 je mj. uvedeno: *„Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“* V rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 8 Azs 13/2005 - 41, Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu závěru, že *„i kdyby byl žadatel o udělení azylu na veřejnosti ze strany věřitele vyzyván k uhrazení dluhu či jinak pronásledován, nejedná se o akt související s uplatněním stěžovatelova politického práva na svobodu shromažďování (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.).“* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, pak platí, že *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“*

9. Soud dále vyšel i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2020, č.j. 9 Azs 193/2020- 42 v němž se tento soud zabýval přímo vyhrožováním ze strany věřitelů v Arménie. V rozhodnutí je mj. uvedeno: „*Obavou žadatele o mezinárodní ochranu z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob ohledně vymáhání dluhů a nemožností domoci se ochrany státu se NSS zabýval již v celé řadě svých rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51). Stěžovatelé se prokazatelně nepokusili kontaktovat příslušné orgány se žádostí o pomoc (viz rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, nebo ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, č. 1806/2009 Sb. NSS). NSS také konstantně judikuje, že pouhá nedůvěra stěžovatelů ve státní instituce v zemi původu není důvodem pro udělení azylu (např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37). Stěžovatelé neuvádí žádné skutečnosti, kterými by se NSS ve své judikatuře týkající se obav z pronásledování soukromými osobami z důvodu finančních závazků dříve nezabýval.*“
10. Žalobce v žalobě odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2015, č.j. 5 Azs 50/2014. Na žalobcem odkazovaný rozsudek bylo přitom reagováno i ve shora citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V něm je totiž uvedeno: „*Rozsudek NSS č. j. 5 Azs 50/2014 - 34, jak správně uvedl krajský soud, se od projednávaného případu liší, jelikož v tehdy projednávané věci správní orgán pochybil, když své rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany založil na závěrech, které nevyplývaly ze správního spisu. Podle správního orgánu bylo možné se při výhrůžkách soukromé osoby v zemi původu stěžovatele (v Indii) obrátit na místní policejní orgány, došel tudíž k závěru, že mu nehrozí nebezpečí žádné újmy. Ze správního spisu ale vyplývalo, že policejní orgán v oblasti, odkud stěžovatel pocházel, často odmítal zabývat se trestními oznámeními, snažil se chránit známé zločince a často býval zneužíván těmi, kteří byli u moci. Z toho vyplývalo, že by se stěžovatel jejich ochrany nedomohl. Ten také tvrdil, že jeho věřitel byl v oblasti známý lichvář, který měl již několik svých dřívějších dlužníků zavraždit. S tímto jeho tvrzením se ale v tehdejší případě žalovaný řádně nevypořádal. Situace v nyní projednávaném případě je však odlišná. V dokumentu „Arménie - Informace OAMP 8. července 2019“ zaměřeném na arménskou policii, jenž je součástí správního spisu (č. l. 45), je citována zpráva Dánské imigrační služby z roku 2016, která uvádí, že ve vztahu k justici a policii proběhly v posledních letech některé pozitivní změny, došlo k reformám, které pozitivně ovlivnily chování policie, a dochází častěji k řízením proti policistům, kteří se měli dopustit porušení zákona. Tato zpráva též uvádí, že arménská policie běžně řeší konflikty mezi soukromými osobami, nicméně arménští občané jsou méně ochotni se na policii a úřady obracet při sporech, ve kterých jsou zapojeni „dobře situovaní“ lidé. Výroční zpráva ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2018 sice uvádí, že policie často nezákonně zadržuje jedince pod záminkou, že je předvolá jako klíčové svědky, díky čemuž jim nemusí přiznávat právo na obhájce, nicméně stěžovatelé nejsou v situaci, kdy by jim prokazatelně mělo hrozit po návratu do vlasti podobné zacházení.*“
11. Dle dokumentu Arménie-Informace OAMP 8. července 2019 zaměřeném na arménskou policii arménská policie běžně řeší konflikty mezi soukromými osobami. Podle výpovědi žalobce se tento na policejní orgán obrátil pouze jednou a v obavě z podjatosti jednoho policejního úředníka své problémy se soukromými věřiteli nijak neřešil. Soud k věci tedy dodává, že pouhá nedůvěra žalobce v jednoho konkrétního policistu pak navíc nemůže založit řádnou pochybnost o nefunkčnosti policie v

Arménii (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37).

12. Soud tedy shrnuje, že žalobce veřejně činný v Arménii nebyl, potíže s jejími státními orgány rovněž nikdy neměl. Nelze v žádném případě tvrdit, že by žalobce byl v zemi pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, což by zakládalo důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Potíže s věřiteli nebyly ani zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory, ale snahou o vrácení dlužné částky. Žalobce navíc ani nevyčerpal dostupnou ochranu v zemi původu.
13. Soud tedy s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
14. Žalobce pak ani neuváděl, že by u něj byly splněny důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu.
15. K možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu soud uvádí, že Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2004 č. j. 2 Azs 8/2004 - 55; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. března 2018, č. j. 6 Azs 6/2018 - 33 či usnesení téhož soudu ze dne 7. prosince 2017 č. j. 10 Azs 286/2017 - 35). Mezi takové situace žalobcův případ nepatří. Žalobce je dospělý, ekonomicky aktivní muž, který netrpí žádnou závažnou nemocí, v důsledku které by bylo namísto hodnotit jeho situaci jako případ hodný zvláštního zřetele. Na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky a z obsahu spisu je evidentní, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci pobytu. Judikatura Nejvyššího správního soudu pak jednoznačně říká, že ekonomické důvody nejsou samy o sobě důvody azylově relevantními (srov. rozsudek ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 - 64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, či ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54).
16. Soud se dále vyjádřil i k možnosti uložení doplňkové ochrany. Podle § 14 a zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že*

pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle [odstavce 2](#) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle § 14 a zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. K otázce nestátních původců hrožící vážné újmy ve vztahu k poskytnutí doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyjádřil. Lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 – 23, dostupné na www.nssoud.cz, v němž zdejší soud uvedl, že „pro udělení doplňkové ochrany je třeba splnit kumulativně veškeré zákonem stanovené podmínky. Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu, (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba) (3) vážné újmy, (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, www.nssoud.cz). Původci, z jejichž strany osobě žádající o mezinárodní ochranu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, mohou být obdobně jako u pronásledování také nestátní subjekty z okruhu soukromých osob (viz § 2 odst. 9 zákona o azylu, v relevantním znění - srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaný pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Hrozba vážné újmy tedy může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany i v případech, kdy jejím původcem je soukromá osoba, pokud lze podle § 2 odst. 9 zákona o azylu, „prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“. Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky původců vážné újmy (resp. pronásledování) a k otázce dostupnosti ochrany v zemi původu vyplývá, že, jde-li o původce hrožící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmu nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009 - 73, www.nssoud.cz).“ Dle názoru soudu z žalovaným provedeného dokazování neplyne, že by se žalobce nemohl obrátit se žádostí o pomoc na orgány v zemi původu a ty mu nebyly schopny nebo ochotny poskytnout ochranu před vážnou újmu spočívající v případném jednání jeho věřitelů.

17. Ani ekonomické důvody nejsou v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu dostačujícím důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a

zákona o azylu. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ani obavy z toho, že v případě návratu do vlasti bude stěžovatel nezaměstnaný, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu, resp. v čl. 15 původní i nové kvalifikační směrnice. Ani odkaz na neuspokojivou sociální situaci v zemi původu není dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu sám o sobě způsobilý odůvodnit udělení doplňkové ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 – 79, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 2 Azs 26/2008 – 55, vše dostupné na www.nssoud.cz). Nebyly proto splněny důvody ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) až d) zákona o azylu pro přiznání doplňkové ochrany.

18. Soud se vyjádřil i k případným obavám žalobce z nepřiměřeného postihu za podání žádosti o mezinárodní ochranu, tj. test reálného nebezpečí, tedy k posuzování, zdali žadateli o mezinárodní ochranu nehrozí reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. „Reálným nebezpečím“ (§ 14a odst. 1 zákona o azylu užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) je nutno rozumět to, že ve významném procentu případů obdobných situací žadatele o mezinárodní ochranu dojde k nežádoucímu následku, takže má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2018, č. j. 1 Azs 137/2018 – 50, č. 3801/2018 Sb. NSS). Žalovaný se tímto testem zabýval a dostatečně objasnil, jak došel k závěru, že žádné takové reálné nebezpečí při návratu do země původu nehrozí. Podle Informace MZV ČR ze dne 14. 2. 2019, č. j. 102114/2019-LPTP žalobci po návratu do Arménie nehrozí, že by byl vyslýchán či jinak pronásledován, a má možnost požádat tamější instituce o pomoc se zařazením do běžného života. Žalobce ani netvrdil, že by mu při návratu do vlasti nějaké nebezpečí ze strany místních orgánů hrozilo.
19. Soud nad rámce výše uvedeného dodává, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany působí účelově, neboť byla podána poté, co žalobce přišel o pobytové oprávnění. To by jej samo o sobě jistě nediskvalifikovalo z možnosti udělení některé z forem mezinárodní ochrany, jeho žádost se tím však stala méně věrohodnou, přičemž nic z toho, co žalobce uvádí ani co vyplývá ze shromážděných informací o zemi původu, nesvědčí o tom, že by mu mezinárodní ochrana měla být udělena (k tomu srov. také § 16 odst. 2 zákona o azylu a k němu se vztahující judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, publ. pod č. 1724/2008 Sb. NSS).

V. Závěr a náklady řízení

20. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné

úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2021

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.